

KAPITOLA PRVNÍ



OSMNÁCT DNÍ

Luce plánovala, že během toho šestihodinového letu z Georgie do Kalifornie nechá oči zavřené až do chvíle, než se podvozek letadla dotkne přistávací plochy v San Francisku. V polospánku bylo jednodušší předstírat, že už je zase s Danielem.

Připadalo jí to jako celá věčnost, co ho viděla naposledy, i když to bylo jen pár dní. Od chvíle, kdy se v pátek ráno rozloučili u školy Meče & kříže, si připadala jako zbitá. Nepřítomnost jeho hlasu, jeho tepla, doteku jeho křídel, to všechno jí vsáklo do kostí jako nemoc.

O její paži se otřela nějaká jiná a Luce zvedla víčka. Dívala se do tváře hnědovlasému chlapci s velkýma očima. Mohl být sotva o pár let starší než ona.

„Pardon,“ vyhrkli oba najednou a oba se stáhli ze společné područky mezi sedadly v letadle.

Výjev za oknem byl úchvatný. Letadlo začalo klesat nad San Francisco. Luce něco takového ještě nikdy neviděla. Když přelétávali nad jižní stranou zátoky, viděli klikatou modrou řeku, která cestou k moři roztínala pevninu. Tok rozděloval

smaragdově zelená pole na jednom břehu od zářivě rudobílých vírů na druhé straně. Dívka přitiskla čelo k dvojité plastové tabulce a pokusila se získat lepší výhled.

„Co je to?“ zeptala se nahlas.

„Sůl,“ odpověděl jí mladík vedle a ukázal dolů. Naklonil se k ní. „Těží ji z Pacifiku.“

Ta odpověď byla tak prostá, tak... lidská. Luce to skoro překvapilo, po té době, kterou strávila s Danielem a ostatními – pořád si ještě nezvykla používat ten termín doslovně – anděly a démony. Zadívala se přes púlnočně modrou hladinu, která jako by se táhla na západ až donekonečna. Slunce nad hladinou znamenalo na pobřeží Atlantiku, kde Luce vyrostla, vždycky ráno. Ale tady byla skoro noc.

„Ty nejseš odsud, vid?“ zeptal se její soused na sedadle.

Luce zavrtěla hlavou, ale jinak držela jazyk za zuby. Dál zírala z okna. Než ráno odjela z Georgie, pan Cole ji školil o tom, aby s nikým moc nemluvila. On sám sdělil ostatním učitelům, že Luceini rodiče požádali o přeložení na jinou školu. Ale to byla lež. Její rodiče, Callie a všichni ostatní si mysleli, že Luce je pořád ještě u Meče & kříže.

Ještě před pár týdny by ji něco takového rozzlobilo. Ale to, co se v posledních týdnech ve škole Meče & kříže stalo, přimělo Luce, aby brala svět mnohem vážněji. Nahlédla do jiného života, do jednoho z těch mnoha, v nichž se setkávala s Danielem. Zjistila, že láska je pro ni mnohem důležitější, než by si kdy dokázala pomyslet. A zažila chvíle, kdy její život ohrožovala šílená stařena s dýkou, které předtím tolik důvěřovala.

Luce věděla, že takových jako slečna Sophia je víc. Ale nikdo jí nevysvětlil, jak je má poznat. Slečna Sophia, učitelka náboženství, jí až do konce připadala úplně normální. Můžou ti další vypadat stejně nevinně...? Třeba jako ten hnědovlasý mladík vedle ní? Luce polkla, složila ruce v klíně a snažila se myslet na Daniela.

Daniel ji vezme někam, kde to pro ni bude bezpečné.

Luce si ho představila, jak na ni čeká na jedné z těch šedivých plastových sedaček v letištní hale, lokty na kolenou, plavou hlavu skloněnou mezi ramena. Jak pohupuje chodidly v černých converskách. Jak každou chvíli vstává, aby se prošel k černému pásu u výdeje zavazadel.

Letadlem to škublo, když se dotklo země. Luce náhle zner-vózněla. Bude mít Daniel stejnou radost, že ji vidí, jako se na něj těší ona?

Pokusila se soustředit na hnědý a béžový vzorek potahu sedadla před sebou. Krk měla po dlouhém letu ztuhlý a šaty nasáklý zatuchlým pachem uzavřené kabiny. Muži v námoř-nicky modrých kombinézách na letištní ploše za okénky si dávali neuvěřitelně na čas, než navedli letadlo na konec dráhy. Luce bolela kolena netrpělivostí.

„Asi zůstaneš v Kalifornii delší dobu, vidíš?“ ozval se chla-pec vedle ní a lenivě se usmál. Luce dostala ještě větší chuť vyskočit.

„Proč to říkáš?“ vyhrkla. „Teda, proč si to myslíš?“

Zamrkal. „No, ta tvoje obrovská červená taška... a tak.“

Luce se od něj odtáhla. Nevšimla si ho až do chvíle, než ji před dvěma minutami probudil. Jak to, že on ví, co měla za zavazadlo?

„Hele, neplaš se.“ Mladík jí věnoval udivený pohled. „Pro- stě jsem náhodou stál ve frontě na odbavení hned za tebou.“

Luce se rozpačitě usmála. „Já mám kluka!“ vyletělo z ní najednou. Tváře jí okamžitě zrudly.

Hoch si odkašlal. „Chápu.“

Luce se zamračila. Nechápala, proč to řekla. Nechtěla být hrubá, ale kontrolka upozorňující na nutnost nechat pásy za- pnuté už zhasla a Luce si nic nepřála víc, než toho kluka odstrčit a vyřítit se z letadla. Jeho asi napadlo totéž, protože se vysoukal do uličky, zůstal stát a ukázal jí rukou. Luce se kolem něj s co nejzdvořilejším úsměvem protáhla a spěchala k východu.

Tam se ale dostala do tlačeničky pasažérů, kteří se úzkým hrdlem pomalu sunuli ven. Luce se musela šinout jejich tempem, krok sun krok. V duchu proklínala lenivost Kalifornanů a vytahovala se na špičky. Než se dostala do příletové haly, byla už napůl šílená netrpělivostí.

Konečně mohla jít normálně. Obratně se proplétala davem a na mladíka, vedle něhož seděla v letadle, úplně zapoměla. Zapomněla i na nervozitu z toho, že ještě nikdy nebyla v Kalifornii. Vlastně se nikdy nedostala dál na západ než do Bransonu v Missouri, kam ji rodiče vzali na vystoupení Yakova Smirnoffa. A poprvé za dlouhou dobu dokonce nemyslela ani na ty strašné věci, které zažila u Meče & kříže. Mířila za tím jediným v životě, co ji mohlo přimět, aby se cítila líp. Co ji po všem trápení, kterým si prošla – po všech těch stínech, děsivé bitvě na hřbitově, a co bylo nejhorší, po zoufalství z Penniny smrti – přesvědčilo, že stojí za to žít dál.

A pak ho uviděla.

Seděl přesně tak, jak si ho představovala, na kraji řady šedivých sedátek, hned vedle automatických dveří, které se za ním otevíraly a zavíraly. Luce se na vteřinu zastavila a vychutnávala si ten pohled.

Daniel měl na sobě žabky a tmavé džíny, v jakých ho ještě neviděla, a dlouhé červené tričko, které bylo u kapsičky vpředu roztržené. Vypadal jako předtím, a přesto jinak. Mnohem odpočinutější, než když se s ní naposledy loučil. A bylo to jen tím, že se jí po něm tak stýskalo, nebo jeho pokožka opravdu vypadala ještě zářivější, než si Luce pamatovala? Zvedl hlavu a konečně ji uviděl. Jeho úsměv se přímo třpytil.

Luce se rozběhla k němu. Jeho paže se ve chvíli omotaly kolem ní. Zabořila si tvář do jeho hrudi a konečně vypustila z úst dlouho zadržovaný dech. Jejich rty se našly a splynuly v polibku. Luce se v Danielově náručí uvolnila a zaplavil ji pocit štěstí.

Až dosud si neuvědomila, jak jistá část její bytosti nevěřila, že se s ním ještě někdy shledá. Jak se sama sebe ptala, jestli to všechno nebyl jenom sen. Ta láska, kterou cítila, ta, kterou jí Daniel vracel, jí stále ještě připadala tak neskutečná.

Se rty spojenými s jeho ho lehce štípla do svalů. Nebyl to sen. Poprvé po neuvěřitelně dlouhé době měla pocit, jako by se vrátila domů.

„Jsi tady,“ zašeptal jí do ucha.

„Tý jsi tady.“

„My oba.“

Rozesmáli se a znovu se líbali, vychutnávali si tu sladkou nemotornost, která se jich zmocňovala opojením z toho, že se zase vidí. Ale když to Luce nejméně čekala, její smích se změnil ve vzlyk. Chtěla mu nějak povědět, jak těžké pro ni byly ty poslední dny – bez něj, o samotě, kdy se budila ze spánku s prudkým úlekem, že se všechno tak změnilo. Jenže teď, v Danielově náručí, nedokázala najít ta správná slova.

„Já vím,“ zašeptal. „Vyzvedneme tvoji tašku a půjdeme.“

Luce se otočila k pojízdnému pásu se zavazadly a zjistila, že její soused z letadla stojí před ní a drží v ruce řemen její červené látkové tašky. „Zahlídl jsem, jak jela kolem,“ prohlásil s umíněným úsměvem, jako by jí navzdory chtěl dokázat své dobré úmysly. „Je tvoje, vid’?“

Než Luce stačila odpovědět, Daniel mu tašku vzal. Stačila mu na to jedna ruka. „Díky, kámo. Já už ji vezmu,“ prohlásil, jako by chtěl konverzaci rozhodně utnout.

Mladík se díval, jak Daniel druhou rukou objal Luce kolem pasu a postrčil ji k východu.

Tohle bylo poprvé, co ho Luce viděla jinde než u Meče & kříže. Poprvé, co se na něj mohla dívat stejnýma očima jako okolní svět. Kdy si mohla říkat, jestli ostatní i jen od pohledu poznají, že na Danielovi je něco výjimečného.

Pak prošli automatickými dveřmi a Luce se poprvé nadechla vzduchu západního pobřeží. Na začátku listopadu

byl čerstvý a svěží a působil zdravě, ne jako vlhký a mrazivý vzduch v Savannah to odpoledne, kdy tam Luce nastupovala do letadla. Obloha byla zářivě modrá, bez mraků na obzoru. Všechno vypadalo nově a čistě. Dokonce i na parkovišti stály vyrovnané řady čerstvě umytých aut. Všechno to lemovala hradba hor, snědé štíty s rozestými tečkami zelených stromů, jeden kopec přecházel v další.

Tohle už nebyla Georgia.

„Nevím, jestli mě to má překvapovat,“ zažertoval Daniel. „Jen tě na chvíli pustím zpod křídel, a už se kolem tebe motají jiný kluci.“

Luce protočila panenky. „Ale no tak. Skoro jsme spolu nemluvili. Celou dobu jsem spala.“ Šťouchla do něj. „A zdálo se mi o tobě.“

Danielovy rty se zvlínily pousmáním, když je přitiskl na její temeno. Luce zůstala stát a čekala další polibky, než si uvědomila, že se Daniel zastavil úmyslně před autem. A ne jen tak před ledajakým.

Před černou Alfou Romeo.

Luce klesla čelist, když Daniel odemkl dveře u spolujezdce.

„T... to je...,“ zakoktala. „T... ty... víš, že tohle je absolutně auto mejch snů?“

„A nejen to,“ rozesmál se Daniel. „Tohle bylo *tvoje* auto.“

Rozesmál se tomu, jak při jeho slovech nadskočila. Pořád si ještě zvykala na myšlenku reinkarnace, která hrála takovou roli v jejich příběhu. To je tak nespravedlivé. Tohle krásné auto, a ona si na něj vůbec nepamatuje. Nepamatuje si celé životy. Zoufale se o nich toužila něco dozvědět, jako by její předchozí já byli sourozenci, od kterých ji při narození násilím odloučili. Položila ruku na přední sklo a čekala, jestli ucítí zašepotání *déjà vu*.

Nic.

„Před pár životy to byl dárek k tvým sladkým šestnáctinám, od rodičů.“ Daniel uhnul pohledem, jako by se rozhodoval,

kolik jí toho má povědět. Jako by věděl, že Luce hladoví po podrobnostech, ale nedokáže jich vstřebat moc najednou. „Koupil jsem ho od jednoho chlapíka v Renu. On ho koupil, když jsi... když...“

Spontánně uhořela, pomyslela si Luce, která vycítila hořkou pravdu, kterou se Daniel zdráhal vyslovit. Jedna věc v jejich minulých životech byla jistá: jejich konce se příliš nelišily.

Samozřejmě až na ten současný. Tentokrát se s ním mohla držet za ruce, líbat... a nevěděla, co ještě. Ale umírala touhou to zjistit. Zarazila se. Musejí být opatrní. Sedmnáct let není moc. A Luce tvrdohlavě lpěla na tom, zůstat tentokrát na světě dost dlouho, aby zjistila, jaké to opravdu je být s Danielem.

Ten si odkašlal a poplácal zářivou černou kapotu. „Pořád jezdí jako ďas. Jediný problém bude...“ Podíval se na Luceinu obrovskou tašku a maličký kufr kabrioletu.

Ano, Luce měla špatný zvyk balit si s sebou spoustu věcí. To sama připouštěla. Ale tentokrát to nebyla její chyba. Její věci z pokoje v Meči & kříži sbalily Arriane a Gabbe a naházely tam všechny černé i nečerné věci, které nikdy ani neměla na sobě. Sama byla příliš zaměstnaná tím, aby se rozloučila s Danielem – a s Penn –, takže na balení jí nezbyval čas. Zamrkala. Náhle jí přišlo hrozně líto, že je tady v Kalifornii s Danielem, tak daleko od místa, kde nechala pohřbenou Penn. Jako by to nebylo fér. Pan Cole ji ujistil, že slečna Sophia bude za to, co Penn udělala, pykat. Ale když na něj Luce naléhala, jak to přesně myslí, jen se zatahal za knír a mlčel.

Daniel se podezíravě rozhlédl po parkovišti. Otevřel kufr, Luceinu brašnu pořád v ruce. Vypadalo to, že se tam zavazadlo nikdy nemůže vejít, ale vtom se z auta ozval podivný syčivý zvuk a Luceina taška se začala zmenšovat. Daniel ji hodil dovnitř a kufr přibouchl.

Luce zamrkala. „Udělej to znova!“

Daniel se nesmál. Vypadal nervózně. Vklouzl za volant

a beze slova nastartoval. To bylo pro Luce něco nového, neznámého: jeho tvář působila navenek tak pokojně, ale ona ho znala natolik dobře, aby věděla, co se děje uvnitř.

„Co je?“

„Pan Cole ti řekl, abys byla opatrná, vid?“

Přikývla.

Daniel vyrazil z místa, dojel k výjezdu z parkoviště a strčil do automatu kreditní kartu, aby je závora pustila ven. „Udělal jsem hloupost. Měl jsem si uvědomit, že...“

„Co je na tom?“ Když se rozjeli se staženou střechou, Luce si zastrčila dlouhé tmavé vlasy za uši. „Myslíš, že když scvrkneš tašku, upoutáš tím Camovu pozornost?“

Daniel měl v očích vzdálený pohled, když zavrtěl hlavou. „Camovu ne. To ne.“ O chvíli později jí stiskl koleno. „Zapomeň na to. Já jen, že – *oba* teď musíme být opatrní.“

Luce ho slyšela, ale příliš zavalená dojmy, než aby mu věnovala pozornost. Hrozně ráda se dívala, jak Daniel zkušeně podřazuje, když vyjeli po nájezdu na hlavní a zařadili se do proudu aut. Líbilo se jí, jak vítr svištěl kolem auta, když se řítili k tyčícím se mrakodrapům San Franciska. A nejvíc ze všeho se jí líbilo, že je zase s Danielem.

Když se dostali do města, terén byl mnohem kopcovitější. Neustále vyjížděli na vrchol a klesali do údolí. Tady Luce viděla San Francisco z jiného úhlu. Vypadalo staře i nově zároveň: mrakodrapy se zrcadlovými okny čněly nad restauracemi a bary, které působily jako z předminulého století. Na okrajích silnic stála miniaturní autíčka, zaparkovaná v neuvěřitelně krkolomných úhlech. Všude byli vidět psi a jezdci na kolečkových bruslích. Kolem okraje města jiskřila modrá vodní hladina. A v dálce se poprvé zablýskl zlato-zeleno-rudý pohled na most Golden Gate.

Luce těkala pohledem kolem, aby to všechno vstřebala. A i když většinu z posledních dní prospala, náhle se přes ni přelila vlna vyčerpání.

Daniel natáhl ruku a položil si její hlavu na své rameno. „Tohle se o andělech moc neví, ale posloužíme dokonale jako polštář.“

Luce se rozesmála, zvedla hlavu a políbila ho na tvář. „Já ale nemůžu spát,“ prohlásila a zavrtala se do jeho krku.

Na mostě Golden Gate se kolem aut míhaly davy chodců, cyklistů v pružných oblečcích a běžců. Hluboko pod nimi se rozevírala zářivá zátoka tečkovaná bílými plachtami jachet, na niž dopadal fialový stín blížícího se soumraku. „Je to už tolik dní, co jsme se neviděli,“ ozvala se Luce. „Chci vědět, co se dělo. Pověz mi, cos dělal. Pověz mi všechno.“

Na okamžik jí připadlo, že vidí, jak se Danielovy prsty kolem volantu křečovitě sevřely. „Pokud se vážně snažíš *ne-usnout*,“ prohodil potom s úsměvem, „pak tě opravdu nemůžu oblažít podrobným popisem osmihodinové Rady andělů, kde jsem včera celý den trčel. Rada se sešla, aby prodiskutovala dodatek k rezoluci 362B, která detailně upravuje účast cherubů ve třetím kruhu...“

„Jo, jasně. Chápu!“ Zlehka ho plácla. Daniel žertoval, ale novým způsobem. Otevřeně se před ní zmiňoval o své andělské podstatě, což milovala – lépe řečeno, *milovala by* to, kdyby měla víc času zvyknout si na to. Pořád ještě měla pocit, jako by její srdce a mozek neustále zápasily s tím, jak přijmout všechny změny v jejím životě.

Ale teď už zůstanou navždycky spolu, takže všechno bude mnohem jednodušší. Teď už je od sebe nic nerozdělí. Zatahala ho za ruku. „Řekni mi, kam jedeme.“

Daniel sebou škubl a Luce cítila, jak se jí v hrudi rozlévá chlad. Chtěla ho vzít za ruku, ale odtáhl se a položil dlaň na řadicí páku.

„Do školy ve Fort Braggi. Jmenuje se Pobřežní akademie. Výuka ti začíná zítra.“

„My budeme zase chodit do školy?“ podivila se. „Proč?“ To znělo tak trvale. Myslela, že jsou tady jen nakrátko. Její rodiče vůbec netuší, že Luce odjela z Georgie.

„Bude se ti tam líbit. Je to moderní škola, mnohem pokrokovější než Meč & kříž. Myslím, že se tam budeš moct... rozvíjet. A nic ti tam nehrozí. Ta škola má zvláštní ochrannou moc. Něco jako maskovací štít.“

„Já to nechápu. K čemu potřebuju ochrannej štít? Já myslela, že jsme sem přijeli, abysme se zbavili slečny Sophie a všeho.“

„Nejde jen o slečnu Sophii,“ ozval se tiše Daniel. „Jsou tu i ostatní.“

„Kdo? Ty mě přece můžeš ochránit před Molly nebo před Camem sám. A vůbec.“ Luce se rozesmála, ale cítila, jak se jí ten chlad z hrudi přesouvá do žaludku.

„Nejde o Cama ani Molly. Luce, já o tom vážně nesmím mluvit.“

„Známe tam někoho? Jsou tam nějaký další andělé?“

„To jsou. Sice nikoho z nich neznáš, ale určitě se seznámíte. A ještě něco.“ Jeho hlas zněl monotónně, díval se přímo před sebe. „Já tam chodit nebudu.“ Nespouštěl přitom oči z vozovky. „Jen ty. Je to jen na čas.“

„Na jakej čas?“

„Na pár... týdnů.“

Kdyby řídila Luce, dupla by teď na brzdy. „Na pár *tejdnu*?!“

„Kdybich moh zůstat s tebou, tak bych to udělal.“ Danielův hlas zněl tak monotónně a vyrovnaně, že to v Luce probouzelo ještě větší zuřivost. „Vidělas, co se stalo s tvou taškou a kufrem. To je, jako kdybich vyslal k nebi signál, kde zrovna jsme. Upozornil jsem na nás všechny, kdo mě hledají – a tím myslím tebe. Mě je tak snadný vystopovat, všichni mě rychle najdou. Ta hloupost s tou taškou..., to není nic proti tomu, jak den co den přitahuju jejich pozornost, když...“ Zavrtěl prudce hlavou. „Ohrožuju tě, Luce. A to nechci.“

„Tak to nedělej.“

Danielovu tvář zvrásnila bolest. „To je složitější.“

„A nech mě hádat: nehodláš mi to vysvětlovat.“